

ELEMENTS-SERIE 2

HET
vuur
TUSSEN..
jou en mij

INTERNATIONALE BESTSELLERAUTEUR

BRITAINY
CHERRY

Brittainy Cherry

Het vuur tussen jou en mij

Elements-serie – deel 2

Vertaling Marijne Thomas

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559033
ISBN e-book 9789020557848
ISBN audiobook 9789020557855

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2016 Brittainy Cherry
Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *The Fire Between High & Lo*.
Deze uitgave kwam tot stand in overeenkomst met Bookcase Literary Agency en Marianne Schönbach Literary Agency.

Vertaling Marijne Thomas
Omslagontwerp Stephanie Gafron/Sourcebooks
Omslagontwerp Nederlandse editie Liesbeth Thomas, t4design

www.bcherrybooks.com
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor iedereen in wie een vuur brandt,
dat je doet streven naar betere dagen.
Voor iedereen die moet weten dat fouten uit het verleden
je niet definiëren.

Deze is voor jullie.

Proloog

Alyssa

De jongen in de rode hoody in de rij voor de kassa bleef maar naar me kijken.

Ik had hem al vaker gezien, meerdere keren zelfs, inclusief eerder die maandagochtend. Hij en zijn maten hingen elke dag rond in de steeg achter de supermarkt waar ik werkte. Ik zag ze elke keer als ik van mijn baas kartonnen dozen moest pletten en deze vervolgens naar buiten bracht.

Iedere dag dook die jongen in de rode hoody daar op met zijn vrienden. Ze maakten veel herrie, rookten sigaretten, vloekten oeverloos. Hij viel op, omdat de andere jongens grijnsden en lachten. Maar hij leek verdoofd, bijna alsof zijn ziel ver weg van zijn omgeving leefde. Zijn mondhoeken gingen zelden omhoog en ik vroeg me af of hij überhaupt wist wat lachen was. Misschien was hij zo iemand die simpelweg overleefde in plaats van te leven.

Soms kruisten onze blikken elkaar en dan keek ik altijd weg.

Ik vond het moeilijk in die karamelkleurige ogen te kijken, omdat ze droeviger stonden dan ogen van die leeftijd ooit zouden mogen staan. Er lagen diepe, paarskleurige ringen onder, die gezelschap hadden gekregen van fijne lijntjes, en toch was hij nog steeds knap. Een knap vermoeide jongen. En geen jongen zou ooit zo uitgeput mogen lijken, of zo goddelijk tegelijk. Ik was er bijna van overtuigd dat hij in zijn ene jeugd al een worsteling van

honderd jaar had doorgemaakt. Ik zag dat hij ergere persoonlijke oorlogen had doorstaan dan de meeste mensen op aarde, puur aan de manier waarop hij stond: zijn schouders een beetje naar voren gezakt, zijn rug nooit recht.

Maar niet alles aan hem oogde zo gebroken.

Zijn halfflange, donkere haar zat altijd perfect. Zonder uitzondering. Soms haalde hij een kammetje tevoorschijn en ging hij daarmee door zijn lokken alsof hij een nozem was uit de jaren vijftig. Hij droeg ook altijd hetzelfde soort kleren: een simpel wit of zwart T-shirt en soms die rode hoody. Zijn spijkerbroeken waren altijd zwart, gecombineerd met zwarte schoenen met daarin witte veters. Ik weet niet waarom, maar ik kreeg elke keer kippenvel van zijn outfits, zo simpel als ze waren.

Ook zijn handen vielen me op. Ze hielden altijd een aansteker vast die hij aan en weer uit deed, non-stop. Ik vroeg me af of hij zich er überhaupt van bewust was dat hij dat deed. Het zag er bijna uit alsof de vlam die uit die aansteker omhoogschoot deel was van zijn bestaan.

Een uitgestreken gezicht, vermoeide ogen, perfect haar en een aansteker in de aanslag.

Wat voor soort naam zou bij zo'n jongen passen?

Hunter, misschien. Dat klonk wel een beetje als een *bad boy* – en ik ging ervan uit dat hij dat was. Of Gus. Nickie de Nozem? Of Mickey – want dat klonk lief, en dat zou volledig tegenovergesteld zijn aan zijn uitstraling, en daar hield ik wel van.

Maar op dit moment deed zijn naam er niet toe.

Wat er wel toe deed, was dat hij tegenover me stond. En ik zag meer emoties op zijn gezicht dan ik ooit bij hem in de steeg had opgemerkt. Zijn wangen waren rood als een biet en zijn vingers frunnikten onrustig nu hij voor mijn kassa in de supermarkt in de rij stond. In zijn ogen stond droevige schaamte toen hij een paar keer achter elkaar zijn voedselbonnenpasje langs de scanner

haalde. En elke keer zei de computer nee. *Ontoereikend saldo*. En met elke keer dat hij het deed, werd zijn gezicht roder. *Ontoereikend saldo*. Hij beet op zijn onderlip. 'Dat slaat helemaal nergens op,' mompelde hij in zichzelf.

'Ik kan het hier op mijn kassa proberen, als je wilt. Soms doet de scanner aan die kant een beetje raar.' Ik glimlachte naar hem, hij glimlachte niet terug. Er tekenden zich harde lijnen af op zijn gezicht. Zijn wenkbrauwen waren naar elkaar toe gekropen en stonden agressief, maar hij reikte me wel zijn pasje aan. Ik haalde het langs mijn scanner en fronste. *Ontoereikend saldo*. 'Er staat hier dat er niet genoeg op staat.'

'Goh, je meent het,' mompelde hij.

Onbeschoft.

'Dit is gelul.' Hij snoof, zijn borstkas ging heftig op en neer. 'We hebben er gisteren juist geld op gekregen.'

Wie waren die 'wij'? *Dat gaat je niets aan, Alyssa*. 'Heb je misschien een andere pas die je kunt proberen?'

'Dacht je dat ik, als ik nog een pas had, die niet al zou hebben geprobeerd?' beet hij me toe. Ik schrok er een beetje van. *Hunter*. Dat kon niet anders. Gemene, foute Hunter. Of misschien ook wel Travis. Ik had ooit een boek gelezen met een Travis erin en die was echt heel erg fout. Zo fout dat ik het boek moest dichtklappen om te voorkomen dat ik zou blozen en gillen tegelijk.

Hij ademde diep in, keek naar de rij die achter hem groeide, en richtte zijn blik toen weer op mij. 'Sorry. Het was niet mijn bedoeling om te schreeuwen.'

'Dat geeft niet,' antwoordde ik.

'Jawel, geeft wel. Sorry. Kan ik... Kan ik misschien de hele zooi hier even laten staan? Ik moet mijn moeder bellen.'

'Ja, natuurlijk. Ik kan de boodschappen annuleren, en dan slaan we alles gewoon weer aan zodra je een en ander hebt opgelost. Geen punt.'

Hij glimlachte bijna en ik ging bijna uit mijn dak. Ik had niet geweten dat hij tot een bijna-glimlach in staat was. Misschien trilden zijn lippen ook alleen maar even, maar toen ze iets omhoog krulden, was hij zo ontzettend knap. Ik zag wel dat hij niet vaak meedeed aan het glimlach-gebeuren.

Toen hij een stap opzij deed en zijn moeder belde, deed ik mijn best hun gesprek niet af te luisteren. Ik ging verder met de boodschappen van de volgende klant, en toch wisten mijn nieuwsgierige oren en ogen steeds weer hun weg terug naar hem te vinden.

‘Ma, ik zeg alleen maar dat ik hier finaal voor lul sta, weet je. Ik haal die pas langs de scanner en hij wordt continu geweigerd.’

‘Ja, ik weet wat de pin is. Die heb ik ook ingetoetst.’

‘Heb je de kaart gisteren gebruikt?’ vroeg hij. ‘Voor wat? Wat heb je dan gehaald?’

Hij hield de telefoon een eindje van zijn gezicht toen zijn moeder blijkbaar iets antwoordde en rolde met zijn ogen terwijl hij het ding weer naar zijn oor bracht.

‘Hoe bedoel je, je hebt tweeëndertig kratten cola gehaald?’ riep hij. ‘Wat gaan we in vredesnaam doen met tweeëndertig kratten cola?’ Iedereen in de supermarkt had zich inmiddels naar hem omgedraaid. Zijn blik kruiste de mijne en ik zag de gêne terugkeren. Ik glimlachte. Hij fronste. Hartverscheurend mooi. Hij draaide me langzaam zijn rug toe en richtte zijn aandacht weer op de telefoon. ‘En wat denk je dat we de komende maand gaan eten?’

‘Ja, ik word morgen betaald, maar dat is heus niet genoeg om – nee. Nee, ik wil Kellan niet weer om geld vragen – ma, niet ophangen. Luister. Ik moet de huur betalen. Ik kan dat onmogelijk doen als –’ Stilte. ‘Ma, houd nou eindelijk je mond, ja?! Je hebt ons eetgeld besteed aan cola!’

Weer een korte stilte. Wilde boze armbewegingen.

‘Nee! Nee, het kan me niet schelen of het Cola Light of Zero was!’ Hij zuchtte, woude met zijn vingers door zijn haar. Hij legde

de telefoon even op de grond, sloot zijn ogen en ademde een paar keer diep in. Vervolgens pakte hij het ding weer op. 'Is al goed. Ik los het wel op. Maak je geen zorgen, oké? Ik los het wel op. Ik ga nu ophangen. Nee, ik ben niet boos, ma. Ja, weet ik zeker. Ik hang alleen nu wel op. Ja, ik weet het. Is goed. Ik ben niet boos, oké? Sorry dat ik tegen je schreeuwde. Sorry. Ik ben niet boos.' Zijn stem werd almaar zachter, en toch kon ik niet ophouden met meeluisteren. 'Het spijt me.'

Toen hij zich weer naar me omdraaide, was ik net klaar met de laatste klant in de rij. Hij haalde zijn linkerschouder op en deed een stap dichterbij me toe, wreef over zijn nek. 'Ik kan deze spullen vandaag geloof ik niet kopen. Sorry. Ik kan alles weer terugleggen in de schappen. Sorry. Sorry.' Hij bleef maar excuses aanbieden.

Ik kreeg er buikpijn van. 'Geef niets. Echt. Ik doe het wel. Ik ben toch klaar, dus ik kan het mooi allemaal even terugleggen.'

Hij fronste alweer. Ik wilde dat hij daarmee ophield. 'Oké. Sorry.' Ik wilde ook dat hij ophield met sorry zeggen.

Hij liep weg en ik wierp een blik op zijn boodschappen. Hij had ze in een plastic tas gestopt, en de inhoud was hartverscheurend. Al met al had het een waarde van elf dollar, en zelfs dat kon hij zich niet veroorloven. Ramennoedels, muesli, melk, een pot pindakaas en een brood – producten waar ik niet eens twee keer over na hoefde te denken voordat ik ze kocht.

Je beseft pas hoe goed je het hebt als je ziet hoe slecht iemand anders het heeft.

'Hé!' riep ik en ik holde achter hem aan over het parkeerterrein. 'Hé! Je bent wat vergeten!'

Hij draaide zich langzaam om, kneep een beetje verward zijn ogen tot spleetjes.

'Je tas,' legde ik uit en reikte hem die aan. 'Je bent je boodschappen vergeten.'

'Je kunt ontslagen worden.'

‘Sorry?’

‘Voor het stelen van boodschappen,’ zei hij.

Ik aarzelde even, een moment lang verbaasd dat zijn eerste gedachte was dat ik die spullen zou hebben gejat. ‘Maar ik heb ze niet gestolen. Ik heb voor je betaald.’

Zijn ogen vulden zich met verbijstering. ‘Waarom zou je zoiets doen? Je kent me niet eens.’

‘Ik weet dat je voor je moeder probeert te zorgen.’

Hij kneep in de brug van zijn neus, schudde zijn hoofd. ‘Ik betaal je terug.’

‘Nee, maak je daar maar geen zorgen om.’ Ik schudde ook mijn hoofd. ‘Stelt niks voor.’

Hij beet op zijn onderlip en ging met zijn hand over zijn ogen. ‘Ik betaal je terug. Maar... dank je wel. Dank je... eh...’ Zijn blik landde op mijn borst en een moment lang voelde ik me een beetje ongemakkelijk, totdat ik me realiseerde dat hij mijn naambordje probeerde te lezen. ‘Dank je, Alyssa.’

‘Graag gedaan.’ Hij draaide zich om en liep weer weg. ‘En jij?’ riep ik hem na, en mijn ademhaling stokte een of twee keer. Misschien ook wel vijftig.

‘Hoe bedoel je, en ik?’ vroeg hij terwijl hij doorliep en zich niet naar me omdraaide.

‘Hoe heet jij?’

Hunter?

Gus?

Travis?

Mikey?!

Hij zou echt wel een Mikey kunnen zijn.

‘Logan,’ zei hij. Hij liep nog steeds door, keek geen een keer achterom. Ik stopte het kraagje van mijn polo in mijn mond en kauwde erop, een slechte gewoonte waar mijn moeder me altijd om berispte, maar mijn moeder was hier niet en mijn buik was

inmiddels overgenomen door piepkleine vlindertjes.

Logan.

Nu ik erover nadacht, zag hij er inderdaad uit als een Logan.

Een paar dagen later kwam hij terug om me te betalen. Vervolgens verscheen hij elke week om een brood te kopen, of soms ook rammennoedels of een pakje kauwgom. Hij kwam altijd bij mijn kassa staan. En op enig moment begonnen Logan en ik tijdens het afrekenen met elkaar te praten. We kwamen erachter dat zijn halfbroer aan het daten was met mijn zus, en die twee waren gevoelsmatig al een eeuw samen. Op enig moment moest hij bijna glimlachen. En er was zelfs een keer dat ik had kunnen zweren dat hij echt lachte. We werden soort van vrienden, beginnend met een kleine uitwisseling van woorden en opbouwend naar grotere gesprekken.

Als ik klaar was met werken, zat hij vaak op de stoep van de parkeerplaats op me te wachten en dan praatten we nog meer.

Onze huid werd bruiner onder de brandende zon. Elke avond vertrokken we pas onder de vlammen van de sterren.

Ik ontmoette mijn beste vriend in de rij voor de kassa van de supermarkt.

En mijn leven zou nooit meer hetzelfde zijn.

Deel 1

*Zijn ziel stond in vuur en vlam,
en hij verschroeide iedereen die te dichtbij kwam.
Zij deed dat toch,
niet bang voor de as die ze samen zouden worden.*

1

Logan

*Twee jaar, zeven vriendinnen, twee vriendjes, negen
relatiebreuken en een sterkere vriendschap later*

Ik had een documentaire gekeken over hartige taarten. Je weet wel, van die Engelse pies met zo'n deegdeksel bovenop.

Twee uur van mijn leven bracht ik zittend door voor een piepkleine televisie en keek ik naar een dvd uit de bibliotheek over de geschiedenis van pasteitjes. Die bleken al sinds de oude Egyptenaren te bestaan. De eerste pie die ooit was gedocumenteerd, was gemaakt door de Romeinen; ze hadden een hartige taart gemaakt van roggemeel, gevuld met geitenkaas en honing. Het klonk walgelijk, maar op de een of andere manier kon ik aan het eind van de documentaire alleen nog maar aan die fucking pie denken.

Ik was niet zo van de pie, hield meer van cake, maar op dit moment was ik helemaal gefixeerd door het idee van zo'n mooie, brosse taartrand.

Ik had alles ervoor in huis, hoefde alleen maar de trap op naar boven, naar ons appartement, om die pie te gaan maken. Het enige wat me daarbij in de weg stond, was Shay, mijn inmiddels ex-vriendin, aan wie ik de afgelopen uren tegenstrijdige signalen had afgegeven.

Ik was echt waardeloos als het om uitmaken ging. In de meeste

HIJ KENT DE DUISTERNIS, ZIJ HET LICHT. SAMEN ZIJN ZE COMPLEET.

Logan en Alyssa zijn complete tegenpolen. Hij is stil en gesloten, zij is extravert. Hij woont in een klein appartement en moet elke maand alles op alles zetten om de centen bij elkaar te schrapen, zij woont in een luxe woonwijk en lijkt een rooskleurige toekomst tegemoet te gaan. Er ontstaat een onverwachte vriendschap tussen de twee en ze kunnen alles bij elkaar kwijt, tot Logan plotseling uit Alyssa's leven verdwijnt. Eén overhaaste beslissing verandert alles. Kunnen ze de weg naar elkaar terugvinden?

Brittainy Cherry is een Amerikaanse bestsellerauteur van emotionele, slowburn-romances. Ze heeft al meer dan twintig titels uitgebracht en haar werk heeft meerdere malen op internationale bestsellerlijsten gestaan. *Het vuur tussen jou en mij* is het tweede deel van haar Elements-serie.

**'Brittainy Cherry's boeken zijn levensecht
en indrukwekkend emotioneel.'**

– bestsellerauteur *Elle Kennedy*

Lees ook in
deze serie:

Z&K ZOMER & KEUNING

ISBN 978 90 2055 903 3 NUR 302

9 789020 559033 >

www.zomerenkeuning.nl